

Yasmina Alcaraz (Castelló d'Empúries, 1989) va debutar a la màxima categoria del bàsquet estatal el dissabte passat, en el partit que enfrontava l'UCAM Múrcia i el Casademont Saragossa (89-73). Un partit històric per a les comarques gironines, ja que l'empordanesa es va convertir en la primera àrbitra, tant en dones com en homes, en xiular a la mítica ACB

«Defensar el cor del bàsquet gironí a l'ACB és un orgull»

J. Nierga | CASTELLÓ D'EMPÚRIES

■ Quan se li va despertar aquesta fal·lera per l'arbitratge?

Tinc una herència familiar molt marcada: la meua germana va ser àrbitra i, abans d'ella, el meu pare. Hi ha una tradició familiar, i en el meu cas vaig fer el curset per fer alguna cosa més dins del món del bàsquet i per fer el que feia la meua família, m'agradava veure'ls quan estaven en acció. A mesura que he anat arbitrant m'ha anat agradant cada vegada més, i fins al dia d'avui.

Què va sentir després de convertir-se en el primer àrbitre de les comarques gironines en xiular a la màxima categoria del bàsquet estatal?

És una responsabilitat molt gran. Estic molt contenta que cada persona del col·lectiu del bàsquet gironí, ja no només els àrbitres, pugui fer-se seva una part d'aquest fet, que un àrbitre d'aquí hagi arribat a l'ACB. Per mi és un orgull defensar el cor del bàsquet gironí a les millors pistes de l'Estat i d'Europa. M'ho agafó amb molt de respecte i alegria.

Es nota molt el salt de categoria?

Tot el que és el grup 1 d'arbitratge -Liga Femenina, LEB Or i LEB Plata-, és un grup molt professional, encara que tothom tingui la seva feina a part. Hi ha un alt ni-

DEBUT. Alcaraz, en el seu primer partit a la Liga Endesa, dissabte passat. HORA NOVA

vell de bàsquet, per sort en aquest país tenim molta qualitat i molta tradició per aquest esport, i això fa que el salt no sigui gaire gran. Ara bé, el que sí que és molt diferent és l'envergadura, la publicitat o els espectadors que mou la Liga Endesa, en aquest sentit hi ha un salt qualitatiu important.

Un dels moments culminants de la seva trajectòria va ser la tripleta arbitral formada per dones a la final de la Copa de la Reina. Com ho va viure?

Ens ho vam agafar amb respecte, perquè al cap i a la fi és una final de la Copa de la Reina, és un

moment important per tots els equips que juguen aquesta competició i l'única cosa que et passa pel cap és la responsabilitat de fer-ho bé, d'equivocar-te les mínimes vegades possibles, perquè sabem que ens equivocarem, i de treballar en equip com sempre. Moltes persones ens pregunten si pel fet de ser tres noies treballem diferent, i la veritat és que no: sempre ho fem com un equip, siguem nois o noies. Va ser un orgull i també una responsabilitat molt gran poder participar en un esdeveniment històric d'aquest calibre, que va ser possible perquè a partir de l'any passat tenim

mecànica de tres, abans només teníem mecànica de dos àrbitres.

Com viu aquesta evolució en el món de l'elit? Afronta els partits com una reivindicació?

No penso que els partits siguin una reivindicació, ni de bon tros, però sí que és veritat que encara queden moltes coses a fer. Evidentment no estem en un número igual, però tampoc vull que ara mateix ho estiguem, perquè és impossible que hi hagi el mateix número de qualitat de noies que de nois, almenys en el meu vessant, l'arbitratge. Sí que és veritat que cada vegada hi ha més noies que s'apunten al curs d'àrbitre, i això és molt important perquè significa que d'aquí a uns anys podem arribar a tenir més àrbitres a l'elit. Serà un procés llarg, però les oportunitats hi són, ara fa falta que les noies estiguem disposades a aprofitar aquestes oportunitats i a treballar per poder estar al mateix nivell que els nois. Ara bé, no vull, ni crec que cap altra noia ho vulgui, que ens donin oportunitats pel fet de ser noies, sinó perquè estem en el mateix nivell i disposem de la solvència per poder estar en el lloc que ens mereixem.

S'ha vist alguna vegada assenyallada pel fet de ser dona?

No, la veritat és que no. A cada partit hi ha protestes, però de la

mateixa manera que ho tinc jo ho tenen els meus companys, això forma part de la nostra feina. Sí que és cert que fa uns quants anys la gent s'estranyava quan una noia arribava a la pista, i ara això està passant en altres esports. Afortunadament, en el bàsquet anem un pas endavant d'altres esports, i els equips, entrenadors i fins i tot molts espectadors estan acostumats a veure'ns aparèixer. Sí que és cert que a l'ACB només en som dues, però tinc tres companyes per davant, dues d'elles ja retirades, que han obert el camí. Aquesta temporada és el primer cop que hi haurà dues noies arbitrant a l'ACB.

Quins objectius de futur es marca?

El més important és seguir treballant i seguir aprenent. Aquesta manera de fer forma part de la meua vida, tant professional com personal, i penso que cada dia es pot aprendre com a mínim una cosa, això és el més important. A partir d'aquí, haig d'intentar donar el màxim de mi en una categoria com l'ACB, que és molt exigent i professional, poder seguir compartint amb companys experimentats i aprendre d'ells, i viure i gaudir les experiències que em donarà la Federació Internacional a partir d'ara, que per cert, ja tinc la primera designació: el 16 d'octubre a França, amb l'Eurocup Woman. ■

HORA
NOVA
.cat

La comarca
al teu abast

@diarihoranova

